

LBRIS

We know
books

Mihnea-Gabriel Enache

NOCTAMBUL

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

LBRIS

We know
books

PRIMA PARTE

Teroare pe străzi

Capitolul 1

Prima noapte pe care Dalton și-o petrecuse pe străzi fu într-o joi, o noapte liniștită, ca toate celelalte, cu cerul beznă fără stele sau lună, iar micuțul lor oraș era luminat doar de stâlpi rari.

Ziua pentru el începu cam pe la ora unsprezece jumătate într-o zi de miercuri seara. Michael și Rachel se pregăteau de somn, iar Dalton abia se trezise de mai bine de o oră. Se juca pe calculator și era bine dispus. Apartamentul lor avea două camere, mobilate destul de sărăcăcios. Camera lui Dalton era cea mai spațioasă, avea un pat dublu doar pentru el, un dulap pe peretele de lângă pat și un birou pe care calculatorul ocupa aproape tot spațiul. Lângă pat se înălța un geam care avea să îl bântuie mai târziu.

Un colț al camerei era ocupat de o floare destul de înaltă, care anima camera.

Rachel deschise ușa camerei.

– Noi ne culcăm!

– Deja?, întrebă Dalton, fără să își ia ochii din monitor.

– Păi, e deja doișpe. Nouă ne e somn. Mai lasă și tu ăla, te rog.

– Mhm...

Se făcu că nu îl auzi. Se duse spre geam și îl rabată. Ar fi vrut să îi spună ca ar putea profita de timpul de peste noapte să învețe pentru școală, dar nu voia să îl facă pe Dalton să se simtă neputincios din cauză că nu putea învăța. Alese pur și simplu să îi spună noapte bună și să iasă din cameră.

Două ore mai târziu, pe la ora unu jumătate, Dalton se plictisi de jocurile lui pe calculator. Se lăsă pe spate pe scaun și privi prin geamul rabatat. Își aducea aminte toate discuțiile despre ieșitul afară, pe care le avusese cu

părinții lui. Doar că nu avea *când* să iasă afară, pentru că ziua ori era la liceu (acum era clasa a zecea), ori dormea.

Singura lui opțiune era să iasă afară în plină noapte.

Ar fi ieșit de mult dacă nu i-ar fi fost frică. Să meargă noaptea singur pe străzi i se părea ca și cum ar merge de bunăvoie pe drumul spre iad. Știa că trăia într-un oraș în care nu se întâmpla niciodată nimic.

Dar trebuia să iasă afară cândva. Începu să i se pară cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut, deși îi era o frică nemaipomenită de noapte. Oare de ce?...

Își făcu un plan: o să iasă pe geam (stătea la parter, iar geamurile nu aveau gratii), o să stea afară până la ora șase dimineața, când începea să se lumineze, și, la șase, o să intre înapoi pe geam și o să se pună înapoi la calculator. Mai bine să creadă Michael că a stat toată noaptea pe calculator (cum stă de obicei), decât că se strecurase afară în plină noapte.

Dar dacă se trezește unu' să meargă la baie și nu mă mai găsesc?

Telefonul.

Își lăsa calculatorul deschis, iar dacă se trezește cineva, să vadă lumină pe sub ușă; se îmbracă rapid, cât mai gros, își băgă lentilele de contact în buzunar și sări pe geam.

Orașul în care stătea familia Reed era un oraș relativ mic, cu vreo zece mii de locuitori; mașinile treceau pe bulevardele foarte înguste rar pe timpul nopții, blocurile nu aveau niciunul mai mult de cinci etaje, iar la parter nu aveau gratii la geamuri - cine voia neapărat, improviza. Rata crimelor în orașelul lor era aproape zero. Singurele incidente mai interesante erau furturi mici sau depășiri ale vitezei legale. Nu se raportase o crimă de ani buni.

Blocurile erau înghesuite, iar printre ele erau doar străduțe în care nu încăpeau doi oameni unul lângă celălalt. Drumurile principale aveau doar două benzi, niciodată trei, iar trotuarele nu aveau mai mult de doi metri lățime. Parcuri nu erau decât vreo două-trei mai mari, iar restul erau niște pătrate cu garduri înalte de patru metri și două leagăne și un tobogan. Era mic, dar tot avea un aer sinistru când era *chiar* gol.

Cu toate acestea, străzile erau curate, liniștite, mașinile treceau foarte rar, iar stâlpii de iluminat aveau o distanță mare între ei.

LIBRIS | We know books

Aproape toată lumea se știa cu toată lumea, dacă era vreun grup de copii gălăgioși, tot orașul îi știa, sau dacă apărea de nicăieri câte o mașină scumpă, toată lumea se întreba a cui poate fi. Nu erau decât o școală și un singur liceu în tot orașul, fiecare într-un colț opus al orașului, și cine promova de acolo, cel mai probabil - dacă nu era vorba de vreun copil cu adevărat inteligent, care își avea planul vieții pus la punct de mult timp -, ajungea casier sau în cel mai bun caz mecanic auto, cum era Michael Reed.

Primul sfert de oră îl petrecu speriat, respirând greu și uitându-se ocazional în spate. Impresia că cineva era în spatele lui sau că îl urmărea nu îi dădu pace prea curând.

Restul de trei sferturi de oră le petrecu admirând noaptea, cât de liniștită era. Frica lui de străzi i se părea, în acele momente, prostească. Ochii lui nu vedeau întunericul din jur, ci doar *auzise* de el. Toate luminile blocurilor pitice erau stinse, mașini nu văzu decât vreo două (la care trebui să își ferească privirea), copacii se legănau lent în stânga și în dreapta, foșnăindu-și frunzele, și era destul de cald pentru o noapte de mai. Dalton trebui să își dea geaca jos, gândindu-se că nu ar fi trebuit să o ia cu el. O legă la brâu.

Remarcă singur că nu i se spunea atât de des „un oraș liniștit” degeaba - nicio urmă de gălăgie. Străbătu singur străzi la rând și nu văzu nici măcar o persoană. Realiză ca era ora patru dimineața și nimeni (în afară de el) nu se plimba noaptea pe străzi de plăcere.

Era joi. Toată lumea trebuia să meargă la serviciu în câteva ore, el trebuia să meargă la liceu, dar nu îl interesa.

Probabil, pentru o pereche de ochi normali, Parcul Central, la o oră atât de târzie, ar fi fost într-o beznă totală, întreruptă de câte un stâlp de iluminat rar, dar pentru ochii lui Dalton, parcul arăta ca într-o înserare obișnuită.

Băiatul nu își putu imagina prea bine cum ar arăta parcul prin care se plimba lent, mai întunecat decât arăta acum. Experimenta și el senzația de întuneric când se lua curentul pe toată strada pe care locuia, când blocurile și străzile nu aveau nici măcar o rază de lumină, cât de slabă. Atunci reușea și Dalton să-și imagineze cam cât de *afundat în întuneric poate fi un om normal*. Își amintea destul de bine cât de speriat fusese când avea opt ani și se luase curentul pentru prima dată. Atât de speriat încât începuse să plângă și să se agite, crezând că orbise.

Picioarele începură să îi tremure ușor și călcâiele să îl jeneze când călca. Tot mersul îi obosea picioarele cum nu îl mai obosea nimic niciodată. Se așeză pe prima bancă pe care o văzu.

Parcul Central nu își întrerupsese liniștea. Era un parc de mărime medie, cu copaci înalți și un sistem de alei din ciment crăpat, care străbătea tot parcul. În fiecare colț al parcului se afla câte un loc de joacă pentru copii, din acelea care se găsesc printre blocuri, cu leagăne și tobogane. La marginea aleilor erau împrăștiate tarabe din lemn cu duiciuri, jucării, înghețată sau cărți pentru copii. Tarabe care acum aveau ferestrele închise și ușile încuiate. În afara aleilor creștea o iarbă într-o nuanță de verde închis, des tăiată și îngrijită, pe care oamenii veneau să facă plajă sau să joace fotbal.

Dalton stătea tolănit pe o bancă la marginea unei alei. Se gândea la faptul că dacă nu și-ar fi făcut curaj să iasă afară, acum ar fi fost la calculator, pierzându-și vremea. Era o mare diferență între a fi afară, să simți vântul cald pe față, să te doară picioarele de la mers și să te simți liber, și a sta în cameră, creând strategii pentru un joc video.

Închise ochii să simtă acel aer ca în vis. Începu să își imagineze cât de lin dormeau toți oamenii din oraș, inclusiv părinții lui.

Gândurile lui începură să prindă viață, un zâmbet îi apărură pe chip, tensiunea din corp îi scăzuse și adormi.

Era ora cinci dimineața, iar el la șase trebuia să fie acasă, ca să nu întârzie la școală. Însă pierdu noțiunea timpului și dormi aproape două ore jumătate.

Cu gluga pe cap, de la distanță, rezemat de un copac, o *Umbră* stătea și se uita fascinat la Dalton, pușcând din țigară.

Ochii începură să îl doară și se trezi, dar îi ținea încă închisi. Prin pupile vedea lumina de afară care îi rănea ochii, își duse o mână la buzunar și scoase lentilele. Se întoarse cu spatele la lumina care venea din cer, o lumină orbitoare pentru el, cu degetul arătător și cel mare își desfăcu un ochi și introduse prima lentilă. Făcu la fel și pentru celălalt ochi. Clipei de câteva ori. Acum era mai bine.

Vai de capu' meu!, fu ultimul gând al lui Dalton, înainte să o ia la fugă pe aleile Parcului Central, prin care acum se mai afla câte o persoană

plimbându-și câinele. Ieși din parc, pe lângă semnul pe care scria PARCUL CENTRAL, și alergă fără oprire până acasă, unde găsi geamul deschis, la fel cum îl lăsă, și sări.

Michael Reed stătea în bucătărie uitându-se în gol. Cu o mână își ținea capul, iar cu cealaltă o cană de cafea. Bucătăria lor era una îngustă, abia încapând frigiderul, masa și aragazul. Pe jos era întinsă o mochetă albastră.

Ce aveau ei de obicei pe masă se rezuma la trei felii de pâine cu șuncă.

Luă o gură din cafeaua lui.

Era ora șapte și patruzeci de minute. La opt jumătate trebuia să ajungă la serviciu, unde urma altă zi mizerabilă, neliniștită de gânduri, cum avea de câteva săptămâni încoace. Sărăcia parcă se extindea putred pe sub fundațiile familiei lui, pentru care muncea fără întrerupere și pe care o iubea atât de mult.

Nu mai avea nicio variantă. Cu salariul lui și al lui Rachel nu mai reușeau să plătească toate facturile. Factura la curent era aproape jumătate din salariul lunar al soției lui, din cauză că toată noaptea calculatorul lui Dalton stătea pornit. Nimic din casă parcă nu mai mergea. Doar cu două zile în urmă venise Rachel în fugă la el să îi spună speriată că începuse să curgă apă din mașina de spălat. Ieri îi trebui cam zece minute să facă aragazul să meargă pentru a-și prepara cafeaua.

Ce putea să facă? Să îi interzică copilului să nu mai stea pe calculator noaptea!...

Iar acum mai și ieșea singur de nebun pe afară în mijlocul nopții. Se prinse imediat. El și Rachel își dăduseră seama că Dalton va începe să iasă pe afară mai devreme sau mai târziu și erau conștienți că singurul lui timp în care ar fi putut să iasă ar fi fost noaptea. Însă știau și ei foarte bine că orașul în care trăiau era liniștit. Nu ar ști pe nimeni din oraș care s-ar lua de un băiat de șaisprezece ani, de mărimea lui Dalton, care era un băiat destul de dezvoltat pentru vârsta lui. De fapt, nu s-ar lua nimeni de nimeni.

Se trezise pe la șase dimineața, fără alarmă, din propriul lui instinct, și când se duse în camera lui Dalton să îi dea bună dimineața, Dalton nu era acolo. În schimb, era un geam larg deschis, iar telefonul și lentilele de contact ale băiatului lipseau. Primul lui gând fu că se întâlnea cu cineva, după atâta timp de când nu mai ieșise cu nimeni, dar își aminti că nu mai

era nimeni dispus să stea pe străzi la ore așa de târzii. Poate fusese invitat la vreo petrecere la miezul nopții, de care părinții nu știau și uitase să îi anunțe. Gândul acesta îl mai înveseli un pic. Veselia stătu în inima lui doar câteva secunde, când se gândi că Dalton nu ceruse în viața lui bani pentru cadouri sau pentru a ieși cu prietenii lui în oraș. Acest lucru îl durea cel mai tare, mai tare decât faptul că băiatul lui avea ochii cu dizabilități - să știe că Dalton era respins, și, cel mai probabil, considerat un ciudat.

Auzi când băiatul sări în camera lui. Auzi și când ieși din cameră în hol ca să își lase adidașii de unde îi luase, în ceea ce probabil credea Dalton că era o liniște deplină.

În camera alăturată, Dalton se dezbracă și își puse în dulap hainele. Apoi merse în bucătărie unde era sigur că tatăl lui își bea încet cafeaua.

Michael își ridică privirea ușor spre el. Încercă să își schițeze zâmbetul lui obișnuit. Apoi făcu gluma pe care o făcea de ani de zile:

– Cum ai dormit?

– Excelent!, răspuse Dalton cu o oarecare mândrie, știind bine că adormise pe banca din Parcul Central, și așa de bine dormise, încât își dădu peste cap programul. Tu?

– Eu? Binișor. Am fost pe la patru la baie, că ma simțeam rău. Am și vomitat un pic. Cred că m-ai auzit.

Miști pentru a vedea dacă Dalton îl va miști și el la rândul lui. Băiatul își analiză opțiunile într-o fracțiune de secundă. Prima ar fi, evident, să mintă. Dar dacă mințea, trebuia să mintă și dimineața următoare, și peste două zile, și peste doi ani, iar pe la treizeci de ani avea să îi zică lui Michael că el, de fapt, își petrecuse nopțile de adolescent afară... ceea ce nu era pluzibil. A doua variantă ar fi fost să recunoască și să spere la o reacție empatică din partea tatălui său.

Dar Dalton scăpă din vedere faptul că Michael avea un scepticism în voce când îl întrebă dacă îl auzise sau nu. Din baie nu venea niciun miros de vomă, iar să i se întâmple așa ceva chiar în noaptea în care Dalton decisese să iasă afară era chiar o coincidență prea mare. Deci, oricum știa.

– Mda... Noaptea mea... Păi... Nu am fost în cameră azi noapte.

Michael era mulțumit că măcar recunoscuse.

– Da' unde ai fost?

— Am ieșit afară, să văd cum ar fi să nu stau toată noaptea pe calculator și să merg să iau aer. N-am făcut nimic rău.

— Cum, afară?! Întrebă Michael, încercând să pară surprins.

— Da, afară, pe străzi. Am mers până în Parcul Central, acolo am adormit un pic și m-am trezit la șapte jumate. Eu voiam să mă întorc până la șase.

Deci nu fusese la nicio petrecere... Michael era mulțumit.

— Păi, și nu ți-a fost frică că poate vine unu' și îți dă cu ceva în cap?

— Păi, ba da, la început, da' după aia, mi s-a dus frica, că am văzut că nu e absolut *nimeni* pe străzi sau în parc.

— E de ajuns să fie doar unul, îi răspunse Michael calm.

Dalton ridică din umeri în semn că se dădea bătut.

— Eu nu îți zic să nu ieși afară, totuși e cam periculos să stai toată noaptea pe străzi. Chiar și într-un oraș ca ăsta unde nu e niciodată o crimă.

— Știu, știu...

Ușa bucătăriei se deschise.

— 'Neața, băieți! Ce faceți?, spuse Rachel cam somnoroasă.

— Te mai doare capul?, întrebă Michael, care știa că înainte să se culce, Rachel spusese că o doare nemaipomenit de tare capul.

— Mhm... E mai bine. Tu, cum ești?, spuse uitându-se la Dalton.

— Am ieșit afară azi-noapte, decise băiatul să fie direct.

Rachel se trezi de-a binelea. Știa, la fel ca Michael, că asta avea să se întâmple cândva. Nu se aștepta neapărat că se va întâmpla într-o zi de joi, când are liceu. Credea că poate în weekend sau când aveau vacanță.

— Cum adică *ai ieșit afară*?

— Adică am deschis geamu', am sărit, și am stat afară vreo patru ore.

— Tu ești sănătos la cap? Așa în mijlocu' nopții tu te gândești să ieși afară? Fără să spui nimic?

Dalton nu răspunse.

— Dacă venea cineva, te băga într-o mașină, iar eu cu taică-tu dormeam știind că tu ești bine?

La asta nu se gândi nici Dalton, și nici Michael...

— A fost mișto.

— Nici să n-aud! Și ce ai făcut tu noaptea afară, mă rog? Ai fost singur?

— Da, mă, da, am fost singur. Am mers. M-am plimbat. Să văd și eu orașu', oricât de mic ar fi. Eu nu îl cunosc așa de bine, știi?